

**PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR**

NOTĂ

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 252 alin. (2) teza întâi din Codul de procedură civilă, precum și a prevederilor art. 22 alin. (7) și (8) teza întâi sub aspectul sintagmei "precum și în situații temeinic justificate, menționate în actele administrative emise în acest scop" din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului

Către: Biroul permanent al Camerei Deputaților

De la: Secretarul general al Camerei Deputaților

Vă informăm că prin Decizia nr. 258 din 27 aprilie 2017, definitivă și general obligatorie, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 574 din 18 iulie 2017, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că sintagma "precum și în situații temeinic justificate, menționate în actele administrative emise în acest scop", cuprinsă în art. 22 alin.(8) teza întâi din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, este neconstituțională.

Potrivit prevederilor art.147 alin.(1) din Constituția României, republicată, dispozițiile din legile și ordonanțele în vigoare, precum și cele din regulamente, constatate ca fiind neconstituționale își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale dacă, în acest interval, Parlamentul sau Guvernul, după caz, nu pun de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției. Pe durata acestui termen, dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale sunt suspendate de drept.

Potrivit art. 136 alin.(1) din Regulamentul Camerei Deputaților, procedura de reexaminare a legii urmează să fie declanșată de Camera Deputaților, în calitate de primă Cameră sesizată.

Cu această inițiativă legislativă urmează să fie sesizată Comisia juridică, de disciplină și imunități și Comisia pentru apărare, ordine publică și siguranță națională.

Anexăm alăturat, Decizia Curții Constituționale nr. 258/2017.

Secretar General al Camerei Deputaților

Silvia-Claudia MIHALCEA

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 258

din 27 aprilie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 252 alin. (2) teza întâi din Codul de procedură civilă, precum și a prevederilor art. 22 alin. (7) și (8) teza întâi sub aspectul sintagmei „precum și în situații temeinic justificate, menționate în actele administrative emise în acest scop” din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 252 alin. (2) din Codul de procedură civilă și ale art. 22 alin. (7) și (8) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, excepție ridicată de Dan Adobeschi, prin reprezentant legal Sindicatul Polițistilor din România „Diamantul”, în Dosarul nr. 2.798/3/2015 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.381D/2015.

2. La apelul nominal se prezintă, pentru partea Direcția Generală de Poliție a Municipiului București, domnul Dan Șerban Velicu, consilier juridic cu delegație la dosar, lipsind autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă că la dosar au fost transmise următoarele documente: — un punct de vedere formulat de către Ministerul Afacerilor Interne prin care se apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată; — concluzii scrise formulate de către reprezentantul autorului, prin care se solicită admiterea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 252 alin. (2) din Codul de procedură civilă; — documente prin care rezultă că ordinele ministrului afacerilor interne nr. 600/2005 și nr. 1.504/2006 nu figurează în evidența oficială a legislației României ținută de Consiliul Legislativ; — concluzii formulate de către autorul excepției cu privire la cele reținute în punctul de vedere al Ministerului Afacerilor Interne; — concluzii scrise formulate de Direcția Generală de Poliție a Municipiului București prin care se solicită respingerea ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 252 alin. (2) din Codul de procedură civilă și ca neîntemeiată pe aceea a prevederilor art. 22 alin. (7) și (8) din Legea nr. 360/2002 și un punct de vedere trimis de cabinetul individual de avocatură Claudia Gruia, în calitate de *amicus curiae*, în care se susține admiterea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 252 alin. (2) din Codul de procedură civilă, astfel cum a fost invocată și motivată de autorul acesteia.

4. Căuza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul consilierului juridic al Direcției Generale de Poliție a Municipiului București, care solicită respingerea, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 252

alin. (2) din Codul de procedură civilă, arătând, în esență, că obiectul cererii de chemare în judecată îl constituie anularea Dispoziției directorului general al Direcției Generale de Poliție a Municipiului București nr. 5.331 din 6 noiembrie 2014, act administrativ cu caracter individual, prin care a fost sancționat autorul excepției. În preambulul acesteia sunt menționate ordinele ministrului afacerilor interne nr. 300/2004, nr. 600/2005 și nr. 489/2005, ordine a căror adoptare precedă data de 15 februarie 2013, când a intrat în vigoare Codul de procedură civilă. Având în vedere principiul constituțional al neretroactivității legii, apreciază că prevederile art. 252 alin. (2) din Codul de procedură civilă nu sunt incidente în cauză, astfel încât excepția este inadmisibilă. Referitor la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (7) din Legea nr. 360/2002, apreciază că aceasta este neîntemeiată, deoarece textul nu are în vedere nașterea, modificarea și încetarea raporturilor de serviciu ale polițistului care trebuie reglementate prin lege organică, ci constituie aspecte de natură administrativă, ce pot fi reglementate prin ordin. În Decizia nr. 172 din 24 martie 2016 Curtea a arătat care sunt aspectele esențiale ce trebuie reglementate prin lege organică, iar competențele emiterii actelor administrative nu se regăsesc între acestea. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (8) din Legea nr. 360/2002, care în prezent sunt abrogate, arată că legiuitorul nu putea preciza în mod concret care sunt situațiile temeinic justificate în care polițistii pot fi puși la dispoziția unității, fiind vorba de o multitudine de astfel de situații. Trebuie observat, însă, că textul de lege criticat reglementează cu privire la obligativitatea menționării acestora în actele administrative prin care se dispune cu privire la punerea la dispoziție, astfel că dacă polițistul căruia i se aplică respectiva măsură apreciază că aceasta este neîntemeiată, poate solicita instanței de judecată anularea actului administrativ prin care a fost dispusă măsura. În concluzie, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 252 alin. (2) din Codul de procedură civilă ca inadmisibilă, iar a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (7) și (8) din Legea nr. 360/2002, ca neîntemeiată.

5. Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 252 alin. (2) din Codul de procedură civilă, arătând că acestea reprezintă o excepție de la principiul *iura novit curia*. Faptul că legea nepublicată trebuie dovedită de partea interesată nu aduce atingere dreptului la un proces echitabil și accesului liber la justiție, ci este o reflectare a principiului potrivit căruia cel ce afirmă ceva înaintea judecății trebuie să dovedească. Trebuie observate și reglementările speciale cu privire la sarcina probei în litigiile de muncă, respectiv dispozițiile art. 272 din Codul muncii, potrivit cărora sarcina probei în conflictele de muncă revine angajatorului. La data emiterii celor trei ordine invocate în dispoziția de punere la dispoziție nu exista obligația publicării acestora. Nepublicarea nu a afectat validitatea lor, iar inexistența acestora nu a fost constatată nici

în practica Înaltei Curți de Casație și Justiție, în acest sens fiind, de exemplu, Decizia nr. 6.592/2013 pronunțată de Secția de contencios administrativ și fiscal a acestei instanțe. Referitor la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (8) din Legea nr. 360/2002, apreciază că se impune respingerea acesteia ca neîntemeiată, deoarece legiuitorul nu putea reglementa toate situațiile posibile prin textul de lege criticat, sens în care invocă Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 20 mai 1999, pronunțată în Cauza *Rekvenyi împotriva Ungariei*, în care s-a reținut că nu există o cerință de previzibilitate absolută a normei întrucât aceasta ar fi greu de atins și presupune o rigiditate excesivă a reglementării, instanța având rolul de a lămurii conținutul normei. În cauza de față, măsura punerii la dispoziție a fost atacată în fața instanței de judecată. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (7) din Legea nr. 360/2002, consideră că aceasta este întemeiată deoarece, potrivit jurisprudenței Curții, polițistul este funcționar public cu statut special învestit cu exercițiul autorității publice și, prin urmare, elementele esențiale care se referă la raportul de serviciu au în vedere statutul acestuia care trebuie reglementat prin lege organică.

6. Totodată, mai arată că, prin Decizia nr. 244 din 19 aprilie 2016, Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art. 78 alin. (1) din Legea nr. 360/2002 sunt neconstituționale. În prezenta cauză, autorul excepției a primit în urma evaluării Oficiului Registrului Național al Informațiilor Secrete de Stat, aviz negativ în ceea ce privește accesul la informațiile clasificate, prin urmare s-a dispus punerea lui la dispoziție, ceea ce a dus la retragerea sporului de confidențialitate și a indemnizației de conducere. Astfel, potrivit art. 2 din Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 298 din 23 decembrie 2011, în vigoare la data luării măsurii, raporturile de serviciu ale polițistilor se pot modifica prin: delegare, detașare, participare la misiuni internaționale, transfer, mutare, împuternicire pe o funcție de conducere și punere la dispoziție. Prin delegarea unor atribuții ce revin legiuitorului către un membru al Guvernului dispozițiile art. 22 alin. (7) din Legea nr. 360/2002 contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (4), celor ale art. 1 alin. (5) în ceea ce privește accesibilitatea și previzibilitatea legii, precum și celor ale art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

7. Prin Încheierea din 8 septembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 2.798/3/2015, **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 252 alin. (2) din Codul de procedură civilă și art. 22 alin. (7) și (8) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului.** Excepția a fost invocată de Dan Adobeschi, prin reprezentant legal Sindicatul Polițistilor din România „Diamantul”, într-o cauză având ca obiect, în principal, anularea Dispoziției directorului general al Direcției Generale de Poliție a Municipiului București nr. 5.331 din 6 noiembrie 2014, prin care autorul a fost pus la dispoziția unității pe o perioadă de 3 luni.

8. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul susține, în esență, că prevederile art. 252 alin. (2) din Codul de procedură civilă aduc atingere art. 1 alin. (5), art. 15, art. 16, art. 100 și art. 108 alin. (4) din Legea fundamentală. Totodată acestea încalcă și art. 20 din Constituție „prin raportare la blocul convențional compus din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (care, în preambul, stabilește principiul preeminenței legii) și jurisprudența Curții de la Strasbourg (care, pe cale pretoriană, a stabilit că «lege» în sens material este doar actul care întrunește exigențele de a fi «previzibil și accesibil»)».

9. Se arată că art. 252 alin. (2) din Codul de procedură civilă se poate interpreta exclusiv în sensul în care doar acele acte

normative exceptate de la publicare, fie direct prin norme constituționale, fie printr-o lege care respectă prevederile art. 53 din Constituție, acte ce nu sunt afectate de „inexistență”, pot fi dovedite în cadrul unui proces de partea interesată cu „înscrișuri”. Posibila interpretare neconstituțională a textului de lege criticat este cea potrivit căreia s-ar permite părților interesate să probeze cu înscrișuri, în fața judecătorului, acele norme sustrase de la publicare de către emitent, cu încălcarea legii (cum sunt, de exemplu, Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 300/2004 sau Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 600/2005, ambele nepublicate, invocate în apărare de Ministerul Afacerilor Interne). S-ar legitima prin acestea atât conduita ilegală a emitentului normei, de sustragere de la obligația legală de publicare, cât și rezultatul conduitei ilicite, respectiv norma nepublicată. Constituția reprezintă limita și măsura legilor, iar legile se interpretează și se aplică de către judecător pentru a se asigura conformitatea acestora cu actul normativ fundamental, dând astfel efectivitate principiului statului de drept și supremației Constituției. Exigențele Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în sensul că poate fi reținut ca lege în sens material doar actul care întrunește condiția de a fi accesibil și previzibil, ar fi, de asemenea, nerespectate într-o astfel de interpretare.

10. Se susține că, în înțelesul său neconstituțional, art. 252 alin. (2) din Codul de procedură civilă încalcă principiul neretroactivității legii civile, în măsura în care se cere de către partea interesată și se admite de către judecător administrarea de „înscrișuri” ce probează existența și conținutul normei administrative sustrase nelegal de la publicare, permițându-se astfel aplicarea retroactivă a actelor nepublicate situației litigioase constituite anterior judecării, în condițiile în care norma se comunică pentru prima oară părții în timpul procesului.

11. În concluzie, se arată că art. 252 alin. (2) din Codul de procedură civilă, potrivit căruia partea interesată ar avea dreptul să dovedească în proces, prin „înscrișuri”, existența și conținutul actelor administrative-normative sustrase de la publicare de către emitent, și cu privire la care operează de drept sancțiunea inexistenței juridice, este neconstituțional prin raportare la principiile constituționale anterior menționate.

12. Totodată, se susține că prevederile art. 22 alin. (7) din Legea nr. 360/2002 aduc atingere art. 1 alin. (4), art. 1 alin. (5) și art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție, deoarece în conținutul acestora este prevăzută delegarea unei competente ce aparține în exclusivitate legiuitorului, către un membru al Guvernului. Totodată, prin transferul de putere între puterea legislativă și cea executivă, nepermis de art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție, sunt încălcate principiul separației și echilibrului puterilor în stat și cel al securității juridice, așa cum a statuat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 392 din 2 iulie 2014.

13. Referitor la prevederile art. 22 alin. (8) din Legea nr. 360/2002, se apreciază că acestea aduc atingere art. 1 alin. (3) și (5), art. 21 și art. 41 din Legea fundamentală, precum și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prin prisma art. 20 din Constituție. Astfel, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului și celei a Curții Constituționale, actele normative trebuie să îndeplinească exigențele de accesibilitate și previzibilitate ale unei legi și, totodată, trebuie să ofere un minim de garanții împotriva arbitrarului. În aceste condiții, textul de lege criticat nu respectă condițiile de „claritate și previzibilitate” ce ar trebui îndeplinite de o lege și nici nu oferă un minim de garanții împotriva arbitrarului. Lipsa de claritate și previzibilitate rezultă din folosirea sintagmei „situații temeinic justificate”, care este o „expresie obscură și echivocă”, vădit imprecisă, atât pentru subiectul activ care trebuie să respecte legea, cât și pentru subiectul pasiv, polițistul pus la dispoziție. Expresia menționată lasă posibilitatea persoanei care trebuie să emită dispoziția de punere la dispoziție să stabilească în mod arbitrar, pe criterii subiective, conținutul sintagmei „situații temeinic justificate”, care ar putea atrage punerea unui polițist la dispoziția unității.

Sintagma în cauză, în lipsa oricărei determinări legale a înțelesului său — fie prin enumerarea situațiilor temeinic justificate, fie prin expunerea unor criterii legale precise de determinare a acestor situații — trimite practic la o multitudine de situații în care șefii ierarhici pot decide, discreționar, punerea polițistului la dispoziția unității, pretinsa stabilitate a locului de muncă al polițistului fiind lăsată de legiutor la libera apreciere a șefilor ierarhici. Mai mult, textele de lege criticate nu precizează cine este funcționarul care poate pune un polițist la dispoziția „unității” și nici ce înseamnă acest ultim termen în înțelesul Legii nr. 360/2002. Prin prisma arbitrarului generat de art. 22 alin. (8) din Legea nr. 360/2002, stabilitatea „garantată” a polițistului în funcție se dovedește doar un drept iluzoriu în condițiile în care, oricând, polițistul poate fi pus la dispoziția unității, în situații apreciate discreționar de către superiorii săi ca fiind „temeinic justificate”. Sunt invocate considerentele reținute de Curtea Europeană a Drepturilor Omului prin Hotărârea din 8 iunie 2006, pronunțată în Cauza *Lupșa împotriva României*, precum și cele reținute prin Decizia Curții Constituționale nr. 17 din 21 ianuarie 2015.

14. Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, prevederile art. 252 alin. (2) din Codul de procedură civilă nu aduc atingere textelor constituționale invocate în susținerea excepției, ci reglementează modalitatea concretă de administrare a probatoriului în cazul unor acte normative exceptate de la publicare, reprezentând o consacrare a sarcinii probei în materie civilă, în sensul în care partea care invocă în susținerea pretențiilor sale un mijloc de probă este datoare să depună diligentele necesare în vederea administrării acestuia. Nici prevederile art. 22 alin. (7) și (8) din Legea nr. 360/2002 nu aduc atingere dispozițiilor constituționale invocate, deoarece împrejurarea că se conferă ministrului afacerilor interne competențe privind emiterea actelor administrative privind nașterea, modificarea, suspendarea și încetarea raportului de serviciu al polițistului nu contravine prevederilor Legii fundamentale, întrucât are semnificația atribuirii doar a unor competențe care țin exclusiv de punerea în executare a dispozițiilor legale prin acte administrative de autoritate, care dau naștere, modifică sau sting raporturi de serviciu ale funcționarilor publici. Dispoziții similare se regăsesc și în art. 99 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici.

15. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

16. Guvernul apreciază că art. 252 alin. (2) din Codul de procedură civilă este constituțional, reținând, în esență, că, potrivit art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală, competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt cele prevăzute numai prin lege, în virtutea acestui mandat constituțional legiutorul având competența de a adopta reglementări cu caracter general sau special, derogatoriu, cu aplicabilitate la anumite situații, în mod egal, pentru toți cei interesați în exercitarea aceluiași categorii de drepturi sau în îndeplinirea aceluiași categorii de obligații. În art. 252 din Codul de procedură civilă a fost reglementată obligativitatea cunoașterii din oficiu a dreptului în vigoare în România, și excepțiile de la această regulă. Art. 252 alin. (2) din Codul de procedură civilă constituie o excepție de la regula enunțată, fiind considerată în doctrină o excepție firească, deoarece obligativitatea caracteristică normei juridice impune cunoașterea acesteia, iar acest deziderat se poate realiza, în principiu, doar prin publicarea actului normativ în Monitorul Oficial al României. Se face referire la jurisprudența Curții Constituționale referitoare la principiul accesului liber la justiție și la cel al egalității în drepturi, concluzionându-se că textul de lege criticat nu aduce atingere acestor principii.

17. Prevederile art. 22 alin. (7) și (8) din Legea nr. 360/2002 nu aduc atingere vreunei dispoziții constituționale, criticile invocate de autor rezultând din greșita aplicare a dispozițiilor legale. Astfel, prevederea criticată este necesară în cadrul actului normativ privind statutul oricărei categorii profesionale. Legea trebuie să stabilească cine are competența emiterii actelor administrative de numire, suspendare, încetare din funcție, în acest caz fiind vorba de actele administrative individuale emise de ministru în exercitarea atribuției sale de conducător al instituției și de ordonator principal de credite. Nu se poate vorbi despre o „competență exclusivă de legiferare a Parlamentului”, întrucât, pe de-o parte, prin emiterea actelor administrative de numire, ministrul nu legiferează, iar, pe de altă parte, Parlamentul nu are vreo competență în ceea ce privește numirea, suspendarea, delegarea, detașarea sau încetarea raportului de serviciu al polițistilor.

18. Avocatul Poporului apreciază că prevederile art. 22 alin. (7) din Legea nr. 360/2002 sunt neconstituționale, pentru aceleași motive reținute în Decizia Curții Constituționale nr. 392 din 2 iulie 2014. Referitor la dispozițiile art. 22 alin. (8) din Legea nr. 360/2002, se apreciază că acestea sunt constituționale, întrucât cazurile de punere la dispoziția unității pentru situații temeinic justificate vor fi menționate în actele administrative emise în acest scop, acte ce pot fi atacate la instanțele competente, dacă persoanele în cauză apreciază că măsura este luată în mod nejustificat. Legiutorul nu poate acoperi prin reglementare expresă și limitativă toate situațiile posibile, motiv pentru care poate cere conducătorului unității justificarea măsurii, care este supusă controlului judecătoresc.

19. Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 252 alin. (2) din Codul de procedură civilă, se consideră că acestea aduc atingere celor ale art. 1 alin. (3) și (5) și art. 20 din Legea fundamentală. Astfel, situația textelor care nu sunt publicate în Monitorul Oficial al României sau într-o altă modalitate prevăzută de lege, a convențiilor, a tratatelor și acordurilor internaționale aplicabile în România, care nu sunt integrate într-un text de lege, precum și a dreptului internațional cutumiar este una diferită, acestea trebuind probate de partea interesată, potrivit textului de lege criticat. Pentru textele adoptate în plan intern, cu efect obligatoriu și care nu sunt publicate în Monitorul Oficial al României sau într-o altă modalitate anume prevăzută de lege, sunt aplicabile sancțiunile cuprinse în dispozițiile art. 78 și art. 108 alin. (4) din Constituție. Trebuie avută în vedere premisa textului constituțional, acesta aplicându-se numai pentru legi și ordonanțe, iar nu pentru alte acte cu caracter normativ, fie că sunt acte ale Guvernului (hotărâri, decizii, ordine sau instrucțiuni), ale autorităților administrative autonome (ordine, instrucțiuni) sau acte emise de conducătorii organelor administrației publice centrale de specialitate. În privința acestora devin incidente, atât din perspectiva publicității, cât și a autorității actului în plan normativ, dispozițiile art. 11 alin. (1) și cele ale art. 83 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative. Cât privește actele normative adoptate de autoritățile administrației publice locale, este aplicabil art. 83 din aceeași lege, în ceea ce privește publicarea. Atâta timp cât justițiabililor le este aplicabil principiul potrivit căruia „nimeni nu poate invoca necunoașterea legii”, cu valoare de prezumție legală absolută, este imperios necesar ca actele normative să fie publicate în vederea aducerii lor la cunoștința publică. În caz contrar, normele legale sunt inaccesibile și imprevizibile, ceea ce contravine flagrant atât principiului securității juridice, recunoscut de jurisprudența instanței europene a drepturilor omului, cât și principiului legalității. Se precizează că accesibilitatea legii privește, în principal, aducerea la cunoștință publică a acesteia, care se realizează prin publicare. Pentru ca o lege *lato sensu* să producă efecte juridice trebuie cunoscută de destinatarii săi, efectele legii producându-se, prin urmare, după aducerea sa la cunoștință publică și intrarea în vigoare. În caz contrar, principiul anterior

menționat nu ar putea fi aplicat, ceea ce ar avea grave consecințe asupra securității raporturilor sociale. Se invocă cele reținute, cu referire la accesibilitate, prin Decizia Curții Constituționale nr. 363 din 7 mai 2015, paragraful 26. În ceea ce privește dispozițiile art. 15 alin. (2), art. 16, art. 100 și art. 108 alin. (4) din Constituție, se apreciază că acestea nu sunt aplicabile în cauză.

20. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, înscrisurile depuse, concluziile apărătorului părții și cele ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

21. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

22. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, așa cum a fost reținut în încheierea de sesizare, îl constituie prevederile art. 252 alin. (2) din Codul de procedură civilă și dispozițiile art. 22 alin. (7) și (8) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 24 iunie 2002, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 459 din 21 iunie 2016. În realitate, critica autorului excepției privește prevederile art. 252 alin. (2) teza întâi din Codul de procedură civilă și dispozițiile art. 22 alin. (7) și (8) teza întâi, sub aspectul sintagmei „*precum și în situații temeinic justificate, menționate în actele administrative emise în acest scop*” din Legea nr. 360/2002, texte asupra acestora Curtea urmează a se pronunța prin prezenta decizie și care au următorul cuprins:

— Art. 252 alin. (2) teza întâi din Codul de procedură civilă: „*Textele care nu sunt publicate în Monitorul Oficial al României sau într-o altă modalitate anume prevăzută de lege, [...] trebuie dovedite de partea interesată.*”

— Art. 22 alin. (7) și (8) teza întâi din Legea nr. 360/2002: „*Competențele emiterii actelor administrative privind nașterea, modificarea, suspendarea și încetarea raportului de serviciu al polițistului se stabilesc prin ordin al ministrului administrației și internelor, în condițiile legii.*”

(8) *În cazurile prevăzute la art. 69 alin. (1) lit. j), precum și în situații temeinic justificate, menționate în actele administrative emise în acest scop, poliștii pot fi puși la dispoziția unității pe o perioadă de cel mult 3 luni, timp în care vor beneficia de drepturile bănești avute, cu excepția indemnizației de conducere, după caz [...].*”

— Art. 69 alin. (1) lit. j) din Legea nr. 360/2002 la care face trimitere textul de lege criticat prevedea că: „(1) *Încetarea raporturilor de serviciu ale polițistului se dispune în mod corespunzător de către persoanele care, potrivit art. 15, au competența de a acordare a gradelor profesionale și are loc: [...]*

j) *când, în urma reorganizării activității Ministerului Administrației și Internelor sau a unei unități de poliție ori a reducerii unor posturi de natura celui ocupat de polițistul respectiv, nu sunt posibilități pentru ca acesta să fie încadrat într-o funcție similară în aceeași unitate sau în alte unități.*”

23. Cu privire la denumirea actuală a autorității administrației publice centrale, la care art. 22 alin. (7) din Legea nr. 360/2002 face referire, Curtea observă că, în prezent, funcționează Ministerul Afacerilor Interne, înființat prin reorganizarea Ministerului Administrației și Internelor, potrivit art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 96/2012 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice

centrale și pentru modificarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 884 din 22 decembrie 2012, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 171 din 29 martie 2013.

24. Curtea observă că, după sesizarea sa, prevederile art. 22 alin. (8) din Legea nr. 360/2002 au fost abrogate prin art. 1 pct. 17 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului.

25. Având în vedere că prevederile art. 22 alin. (8) din Legea nr. 360/2002, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, constituie unul dintre temeiurile enumerate expres în actul de punere la dispoziție a autorului excepției, a cărui anulare se cere, Curtea constată că acestea continuă să își producă efectele juridice în cauză, astfel încât pot fi supuse controlului de constituționalitate, potrivit Deciziei nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin care Curtea Constituțională a statuat că sintagma „*în vigoare*” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare.

26. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că textele de lege criticate aduc atingere dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) referitor la caracterul de stat de drept al statului român, alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor în stat și alin. (5) în componenta sa referitoare la calitatea legii, art. 15 alin. (2) referitor la principiul neretroactivității legii, art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, art. 21 referitor la accesul liber la justiție, art. 41 privind munca și protecția socială a muncii, art. 73 alin. (3) lit. j) potrivit căruia prin lege organică se reglementează statutul funcționarilor publici, art. 100 referitor la actele Președintelui, art. 108 alin. (4) privind actele Guvernului, precum și celor ale art. 6 referitor la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate prin prisma art. 20 din Constituție.

27. Examinând excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (8) teza întâi sub aspectul sintagmei „*precum și în situații temeinic justificate, menționate în actele administrative emise în acest scop*” din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, Curtea reține că aceasta este întețuită prin raportare la prevederile art. 1 alin. (4) și (5) din Constituție, precum și la cele ale art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție pentru motive similare celor reținute prin Decizia Curții Constituționale nr. 244 din 19 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 469 din 23 iunie 2016.

28. Cu acel prilej, Curtea a constatat neconstituționalitatea art. 78 alin. (1) din Legea nr. 360/2002, potrivit căruia „*procedura și cazurile de modificare și/sau suspendare a raportului de serviciu ale polițistului se stabilesc prin ordin al ministrului administrației și internelor*”. Curtea a reținut, în esență, că, potrivit art. 2 alin. (1) din Ordinul ministrului administrației și internelor nr. 298/2011, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 929 din 28 decembrie 2011, raporturile de serviciu ale poliștilor se pot modifica prin: delegare, detașare, participare la misiuni internaționale, transfer, mutare, împuternicire pe o funcție de conducere și **punere la dispoziție** și că elemente esențiale care conturează statutul profesiei de polițist sunt date în competența ministrului afacerilor interne, care, prin acte administrative cu o putere juridică inferioară legii, este abilitat să reglementeze procedura și **cazurile** de modificare și/sau suspendare a raporturilor de serviciu ale polițistului, ceea ce aduce atingere dispozițiilor art. 1 alin. (4) și (5) și art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție.

29. Curtea a făcut referire la jurisprudența sa, respectiv la cele reținute prin Decizia nr. 392 din 2 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 667 din 11 septembrie 2014, paragraful 17, și Decizia nr. 637 din 13 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 906 din 8 decembrie 2015, paragraful 24, potrivit cărora polițistul este funcționar public civil, cu statut special, astfel cum reglementează art. 1 alin. (1) din Legea nr. 360/2002, și că, în conformitate cu art. 2 alin. (1) din aceeași lege, polițistul este investit cu exercitiul autorității publice. În considerarea acestor prevederi legale, statutul său juridic cunoaște elemente derogatorii de la dispozițiile generale care reglementează raporturile de muncă, respectiv Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, polițistul este subiect al unui raport de serviciu, raport care la naștere, se execută și încetează în condiții speciale. De aceea, aspectele esențiale ce vizează cele trei elemente ale raporturilor de serviciu se referă în mod intrinsec la statutul polițistului, statut care este reglementat prin lege organică, potrivit art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție, respectiv Legea nr. 360/2002.

30. Curtea constată că, prin Decizia nr. 244 din 19 aprilie 2016, s-a reținut, în esență, că punerea la dispoziție este un caz de modificare a raportului de serviciu, și că lăsarea acestui caz în competența de reglementare a ministrului afacerilor interne aduce atingere dispozițiilor art. 1 alin. (4) și (5) și art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție.

31. Pornind de la aceste constatări, Curtea reține că motivele pe care s-a întemeiat decizia anterior referită sunt aplicabile *mutatis mutandis* și în ce privește soluționarea prezentei excepții. Dacă prin prevederile art. 78 alin. (1) din Legea nr. 360/2002, constatate neconstituționale prin decizia menționată, se permitea completarea unei legi organice prin ordin al ministrului afacerilor interne, prin sintagma „*precum și în situații temeinic justificate, menționate în actele administrative emise în acest scop*”, cuprinsă în dispozițiile art. 22 alin. (8) teza întâi din Legea nr. 360/2002, se permite autorității administrative care emite actul pe care se întemeiază punerea la dispoziție să determine, după libera sa apreciere, care sunt cazurile în care se poate dispune punerea la dispoziție, completând astfel prevederile legii organice, ceea ce aduce atingere art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție.

32. Curtea Constituțională, în jurisprudența sa, a statuat că o dispoziție legală trebuie să fie clară, precisă și previzibilă, iar aplicarea acesteia să nu permită arbitrarul sau abuzul. Norma juridică trebuie să reglementeze în mod unitar, uniform, să stabilească cerințe minime aplicabile tuturor destinatarilor săi (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 17 din 21 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 30 ianuarie 2015, paragraful 59). Or, în cazul de față, lăsând la latitudinea unei autorități administrative stabilirea unor elemente esențiale ale raportului de serviciu al polițistului și, implicit, ale statutului acestuia, legea imprimă un caracter relativ, nepermis cazurilor de modificare a raporturilor de serviciu ale polițistului.

33. Având în vedere cele menționate, Curtea reține că prin delegarea unei atribuții ce aparține în exclusivitate legiuitorului către o autoritate administrativă sunt încălcate și prevederile art. 1 alin. (4) din Constituție, referitor la principiul separației și echilibrului puterilor în stat, precum și art. 1 alin. (5) din Constituție, în componenta sa referitoare la previzibilitatea și precizia legii.

34. De altfel, Curtea observă că, în prezent, ca urmare a pronunțării deciziilor Curții Constituționale nr. 172 din 24 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 315 din 25 aprilie 2016 și nr. 244 din 19 aprilie 2016, anterior referită, a fost adoptată Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, prin care a fost introdusă în cuprinsul capitolului II al legii secțiunea a 3-a: *Modificarea și suspendarea raportului de serviciu al polițistului*, §1: Norme generale privind

modificarea și suspendarea raportului de serviciu al polițistului, în care este reglementată punerea la dispoziție. În art. 27²¹ alin. (1) din Legea nr. 360/2002 sunt prevăzute expres cazurile de punere la dispoziție în vederea numirii într-o funcție. Cazul în care se află autorul excepției este reglementat în prezent la litera d) a respectivului articol, după cum urmează: „*Polițistul este pus la dispoziție în vederea numirii într-o funcție, prin aplicarea prevederilor art. 27³¹, în următoarele situații: (...) d) când sunt retrase de către autoritățile competente avizele, autorizațiile sau atestările necesare exercitării funcției*”.

35. Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 252 alin. (2) teza întâi din Codul de procedură civilă, prin raportare la cele ale art. 1 alin. (5), art. 15, art. 16, art. 100 și art. 108 alin. (4) din Legea fundamentală, Curtea observă că textul de lege criticat este reglementat în Codul de procedură civilă, cartea a II-a *Procedura contencioasă*, titlul I *Procedura în fața primei instanțe*, capitolul II *Judecata*, secțiunea a 2-a *Cercetarea procesului*, subsecțiunea a 3-a *Probele*, §1. Dispoziții generale. Curtea constată că, prin dispozițiile art. 252 alin. (1) din Codul de procedură civilă, legiuitorul a reglementat obligația instanței de judecată de a lua cunoștință, din oficiu, de dreptul în vigoare în România, dând expresie principiului *iura novit curia*. Această obligație își are sorginea în principiile fundamentale ale procesului civil, respectiv obligația judecătorului de a primi și soluționa orice cerere ce intră în competența de judecată a instanței, principiul legalității procesului civil, precum și principiul potrivit căruia judecătorul soluționează litigiul conform regulilor de drept care îi sunt aplicabile [art. 5, art. 7 și 22 alin. (1) din Codul de procedură civilă]. Pentru respectarea acestor principii, în art. 252 alin. (2) teza întâi din Codul de procedură civilă este reglementată obligația părții interesate de a face proba normelor legale care nu sunt publicate în Monitorul Oficial al României sau într-o altă modalitate anume prevăzută de lege. În cauză, autoritatea emitentă a Dispoziției a cărei anulare se cere este obligată să facă probă Ordinului ministrului afacerilor interne nr. 300/2004, nr. 489/2005 și nr. 600/2005, care nu au fost publicate în Monitorul Oficial al României, dar constituie temeiuri ale actului atacat.

36. Curtea observă că autorul critică dispozițiile art. 252 alin. (2) teza întâi din Codul de procedură civilă, prin raportare la cele ale art. 15 alin. (2) din Legea fundamentală, din perspectiva în care se cere de către partea interesată și se admite de către judecător administrarea de „înscrisuri” ce probează existența și conținutul normei administrative sustrase nelegal de la publicare, permițându-se astfel aplicarea retroactivă a actelor nepublicate situației litigioase constituite anterior judecării, în condițiile în care norma se comunică pentru prima oară părții în timpul procesului. Din analiza criticii de neconstituționalitate, Curtea observă că art. 252 alin. (2) teza întâi din Codul de procedură civilă nu reglementează cu privire la aplicarea retroactivă a textelor care nu sunt publicate în Monitorul Oficial al României, perspectivă din care ar putea fi examinată o critică referitoare la încălcarea art. 15 alin. (2) din Legea fundamentală, ci cu privire la posibilitatea probării acestora în fața instanței de judecată. Asupra acestei situații, respectiv necunoașterea conținutului ordinului nepublicat, pe care s-a întemeiat dispoziția de punere la dispoziția unității, urmează să se pronunțe instanța ce judecă fondul cauzei, un astfel de control excedând competenței Curții Constituționale, care se pronunță cu privire la constituționalitatea legilor și ordonanțelor de urgență sau a prevederilor din acestea.

37. Referitor la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 252 alin. (2) teza întâi din Codul de procedură civilă, formulată din perspectiva neconstituționalității acestora, în măsura în care permit administrarea ca probă în proces a ordinelor ministrului afacerilor interne, ordine sancționate cu inexistența prin raportare la dispozițiile art. 100 și art. 108 alin. (4) din Legea fundamentală, Curtea reține că aceasta este neîntemeiată. Astfel, textele constituționale de referință statuează cu privire la sancțiunea inexistenței decretelor emise de Președintele României, respectiv la sancțiunea inexistenței

hotărârilor și ordonanțelor adoptate de Guvern, sancțiune ce intervine în cazul nepublicării acestora în Monitorul Oficial al României. Curtea reține că sancțiunea inexistenței actului administrativ intervine atunci când acesta este lipsit de un element de fapt, indispensabil conform naturii sale. Curtea reține însă că, în cauză, actele cărora ar trebui să li se aplice sancțiunea inexistenței sunt ordine nepublicate ale ministrului afacerilor interne, iar nu decretele emise de Președintele României sau hotărârile și ordonanțele adoptate de Guvern, la care fac referire art. 100 și art. 108 alin. (4) din Legea fundamentală.

38. Referitor la încălcarea cerințelor de claritate, precizie și previzibilitate a legii, respectiv a art. 1 alin. (5) din Constituție, Curtea observă că motivarea autorului excepției privește neconstituționalitatea interpretării tezei întâi a art. 252 alin. (2) din Codul de procedură civilă, în sensul că aceasta ar permite părților interesate să probeze cu înscrisuri, în fața judecătorului, acele nome sustrate de la publicare de către emitent, respectiv ordinele afectate de inexistență. Curtea reține că depunerea la dosarul cauzei, în materialitatea lor, a ordinelor nepublicate de către autoritatea interesată, obligație ce derivă din textul de lege criticat, are doar semnificația administrării unei probe. Aprecierea probelor se face ulterior, în temeiul art. 264 din Codul de procedură civilă, potrivit căruia instanța va examina probele administrate, pe fiecare în parte și pe toate în ansamblul lor, în vederea stabilirii existenței sau inexistenței faptelor pentru a căror dovedire acestea au fost încuviințate. Totodată, Curtea constată că pronunțarea asupra excepției inexistenței ordinelor este o etapă ulterioară celei a administrării și aprecierii probelor, excepția inexistenței putând fi supusă aprecierii exclusive a instanței care judecă cauza, iar nu celei a Curții Constituționale care, așa cum s-a reținut la paragraful 36, se pronunță numai asupra constituționalității legilor și ordonanțelor.

39. Cât privește susținerea referitoare la încălcarea art. 16 și art. 20 din Legea fundamentală, ultimul raportat la „blocul convențional”, Curtea constată că nu sunt arătate motivele pe care se fundamentează această critică.

40. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (7) din Legea nr. 360/2002, din perspectiva reglementării prin ordin al ministrului afacerilor

interne a competențelor ce țin de modificarea raportului de serviciu prin punerea la dispoziție, în raport de dispozițiile art. 1 alin. (4), art. 1 alin. (5) și art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție, Curtea reține că aceasta este neîntemeiată, fără a putea reține motivele invocate de autorul excepției, respectiv cele pe care s-a fundamentat Decizia Curții Constituționale nr. 392 din 2 iulie 2014.

41. Astfel, prin deciziile nr. 392 din 2 iulie 2014, nr. 637 din 13 octombrie 2015, nr. 172 din 24 martie 2016 și nr. 244 din 19 aprilie 2016, Curtea a constatat neconstituționalitatea unor texte din Legea nr. 360/2002 care permiteau delegarea reglementării unor „**elemente esențiale**” referitoare la încheierea, executarea, modificarea, suspendarea și încetarea raportului de serviciu al polițistului, funcționar public cu statut special, către ministrul de resort care era abilitat să adopte ordine.

42. Din analiza art. 22 alin. (7) din Legea nr. 360/2002, Curtea reține că termenul „competențe” are înțelesul de „persoană competentă”, care își exercită atribuțiile în ce privește punerea la dispoziție. Curtea reține că desemnarea prin ordin a persoanelor competente să decidă asupra punerii la dispoziție nu constituie un „**element esențial**” în ce privește modificarea raportului juridic de serviciu al polițistului, în sensul celor reținute de aceasta în jurisprudența sa anterior menționată și că aceste aspecte pot fi reglementate prin ordin al ministrului, cu respectarea art. 77 și 78 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, potrivit cărora ordinele cu caracter normativ, instrucțiunile și alte asemenea acte ale conducătorilor ministerelor se emit numai pe baza și în executarea legilor, a hotărârilor și a ordonanțelor Guvernului, iar acestea trebuie să se limiteze strict la cadrul stabilit de actele pe baza și în executarea cărora au fost emise, și nu pot conține soluții care să contravină prevederilor acestora.

43. În ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 21 și art. 41 din Legea fundamentală, precum și a prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prin prisma art. 20 din Constituție, Curtea observă că excepția nu este motivată.

44. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Dan Adobeschi, prin reprezentant legal Sindicatul Polițiștilor din România „Diamantul”, în Dosarul nr. 2.798/3/2015 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și constată că sintagma „*precum și în situații temeinic justificate, menționate în actele administrative emise în acest scop*”, cuprinsă în art. 22 alin. (8) teza întâi din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, este neconstituțională.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 252 alin. (2) teza întâi din Codul de procedură civilă și a celor ale art. 22 alin. (7) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, excepție ridicată de același autor, în același dosar, al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 aprilie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. VALER DORNEANU

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu